

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíckové v právní věci žalobců: a) L. T., b) J. T., zastoupeni Mgr. Romanem Bednaříkem, advokátem se sídlem Jičínská 12, Nový Jičín, proti žalovaným: 1) Krajský úřad Středočeského kraje, se sídlem Zborovská 81/11, Praha, 2) obec Nalžovice, se sídlem Chlum 21, Nalžovice, zastoupena JUDr. Markem Dvořákem, advokátem se sídlem T. G. Masaryka 1, Příbram, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2023, č. j. 43 A 101/2022-83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný 1) **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci jsou **p o v i n n i** společně a nerozdílně uhradit žalované 2) k rukám jejího zástupce JUDr. Marka Dvořáka, advokáta se sídlem T. G. Masaryka 1, Příbram, na náhradu nákladů řízení částku ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobci se před Krajským soudem v Praze (dále též „krajský soud“) společnou žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného 1) (dále též „žalovaný“) ze dne 21. 10. 2022, č. j. 129741/2022/KUSK (dále též „napadené rozhodnutí“) a současně napadli opatření obecné povahy (dále též „OOP“) vydaná zastupitelstvem žalované 2) (dále též „odpůrkyně“) – Územní plán obce Nalžovice účinný ode dne 27. 12. 2007 (dále též „územní plán“), Změnu č. 1 Územního plánu obce Nalžovice účinnou ode dne 6. 3. 2010 (dále též

„změna č. 1“) a Změnu č. 2 Územního plánu obce Nalžovice účinnou ode dne 21. 6. 2019 (dále též „změna č. 2“). Tato územně plánovací dokumentace byla dle jejich tvrzení aplikována v řízení o dodatečném povolení stavby maringotky, které bylo zakončeno vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Navrhli zrušení všech tří napadených OOP v části vymezující *plochy zemědělské (PZ)* v lokalitě O. v katastrálním území N.

II.

[2] Krajský soud výrokem I. v záhlaví uvedeného rozsudku obě řízení spojil ke společnému projednání. Výrokem II. návrh na zrušení OOP – Změny č. 2, v části směřující proti vymezení *plochy zemědělské (PZ)* na pozemku parc. č. X v katastrálním území N. zamítl. Ve zbytku návrhy na zrušení části OOP odmítl. Výrokem VI. zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného. Současně rozhodl o náhradě nákladů řízení.

[3] Krajský soud posuzoval aktivní procesní legitimaci žalobců (navrhovatelů) k podání návrhu na zrušení napadených OOP. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že tuto podmínku splňují jen z části. Uvedl, že navrhovatelé svou aktivní procesní legitimaci odvozují od vlastnictví dotčeného pozemku a domáhali se zrušení napadených OOP v rozsahu vymezující *plochy zemědělské (PZ)* v lokalitě O. Tato plocha je však vymezena i na jiných pozemcích v lokalitě, jejichž vlastnictví navrhovatelé netvrdili. V lokalitě O. však *plochy zemědělské (PZ)* vymezila až změna č. 2. Předchozí změna č. 1 dotčený pozemek nijak neregulovala a původní územní plán jej zařazoval do *plochy zemědělské (ZPF)*. Uzavřel, že pro incidenční přezkum územního plánu a změny č. 1 nebyly splněny podmínky (správní orgány dovodily, že v době vzniku stavby se na ni vztahovala stavební uzávěra). Krajský soud se proto věcně zabýval toliko změnou č. 2, a to navíc jen v rozsahu vymezení *plochy zemědělské (PZ)* na dotčeném pozemku. Ve zbytku návrhy na zrušení OOP výrokem III. podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl.

[4] Při přezkumu změny č. 2 vycházel z pětikrokového algoritmu (testu) dovozeného judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/2006 Sb. NSS), přičemž s ohledem na vázanost důvody návrhu se zabýval jen těmi kroky, které navrhovatelé zahrnuli do návrhových bodů (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že změna č. 2 není nepřezkoumatelná, nepřiměřená ani diskriminační. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, č. 2215/2011 Sb. NSS) uvedl, že pro zkoumání prvních dvou okruhů algoritmu je nerozhodné, zda navrhovatel uplatnil v průběhu projednávání opatření obecné povahy námitky či připomínky. V případě třetího kroku algoritmu nelze stanovit obecné a jednoduché pravidlo o vztahu mezi neuplatněním námítky v průběhu pořizování opatření obecné povahy a výsledkem řízení před soudem. Čtvrtý a pátý krok algoritmu se pak do značné míry prolínají a není vhodné je uměle oddělovat. K tomu dodal, že soudy nemohou hodnotit proporcionalitu přijatého opatření v první linii, nýbrž pouze to, jak se s touto otázkou vypořádala v odůvodnění OOP odpůrkyně. K uvedenému dospěl k závěru, že z územního plánu ve znění změny č. 2 naprosto jasně plyne vůle odpůrkyně, aby se lokalita O. nerozvíjela, přičemž tento postoj zaujímal nejméně od počátku 90. let 20. století (viz územní opatření o stavební uzávěře). Důvody, pro které odpůrkyně tato opatření přijala, považoval krajský soud za srozumitelné a s ohledem na absenci námitek navrhovatelů též dostatečné,

pokračování

racionální a legitimní. Na uvedeném nemohlo nic změnit ani tvrzení o dlouholeté představě, že jsou stavbu oprávněni užívat. Stejně tak považoval za irrelevantní proběhlé dělení pozemků či pozemkové úpravy. Konečně uvedl, že nepodali-li navrhovatelé námitky proti změně územního plánu, odsoudili tím svůj návrh na posouzení nepřiměřenosti k neúspěchu.

[5] Krajský soud dospěl též k závěru, že změna č. 2 není v rozporu s legálním faktickým stavem. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že je-li v územním plánu určitá plocha – jako zde v případě *plochy zemědělské (PZ)* – označena jako stabilizovaná a vlastník pozemku nepodal proti návrhu územního plánu námitky, soudní přezkum územního plánu v části týkající se jeho pozemku se v takovém případě omezí na kontrolu, zda se pořizovatel územního plánu neodchýlil od územně analytických podkladů, případně dalších závazných podkladů (§ 25 a 47 odst. 1 a 2 stavebního zákona) a zda určení stabilizované plochy v územním plánu není ve zcela zjevném a příkrém rozporu se skutkovým stavem. S ohledem na skutečnost, že v dotčené lokalitě není již cca 30 let výstavba rekreačních staveb možná, je zřejmé, že místní výstavbu na *ploše zemědělské (PZ)* tvoří toliko černé stavby, kterým nelze poskytovat ochranu.

[6] Za důvod pro zrušení změny č. 2 krajský soud nepokládal ani to, že orgány odpůrkyně údajně neprojednaly žádost navrhovatelů o vydání další změny územního plánu. Zdůraznil, že ani z právních předpisů ani judikatury nelze dovozovat nárok na změnu způsobu využití pozemku v rámci územního plánování. Navrhovatelé sice byli oprávněni podat návrh na pořízení změny územního plánu, žádný subjekt však již nemá právní nárok na kladné rozhodnutí.

[7] Konečně se krajský soud zabýval částí žaloby směřující proti napadenému rozhodnutí, kterým nebyla stavba dodatečně povolena. S ohledem na to, že jediným projednatelným žalobním bodem byla tvrzená nezákonnost územně plánovací dokumentace, se kterou se krajský soud vypořádal v rámci incidenčního přezkumu napadených OOP, shledal tento žalobní bod nedůvodným. K tomu doplnil, že pokud snad měli žalobci v úmyslu na str. 13 návrhu na zahájení řízení formulovat žalobní bod namítající, že úřední osoba městského úřadu postupovala diskriminačně, netvrdili žádný zásah do jejich právní sféry způsobený tím, že nebylo vedeno řízení o odstranění též jiných staveb v lokalitě.

III.

[8] Proti v záhlaví uvedenému rozsudku podali žalobci – navrhovatelé (dále též „stěžovatelé“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Toliko namítli, že v žalobě řádně označili osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení. Měli za to, že předsedkyně senátu nepostupovala v souladu se zákonem, pokud tyto stěžovateli označené osoby nevyrozuměla o probíhajícím řízení a nevyzvala je, aby ve stanovené lhůtě oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Tímto nesprávným a nezákonným procesním postupem pak byly všechny tyto osoby potencionálně zkráceny na svých zákonem garantovaných právech.

[9] V reakci na vyjádření odpůrkyně ke kasační stížnosti stěžovatelé uvedli, že zveřejněná výzva a poučení potenciálních osob zúčastněných na řízení pouze na úřední desce

odpůrkyně a na úřední desce soudu, není splněním zákonné povinnosti vyplývající z § 34 s. ř. s. Pouhé vyvěšení na úřední desce považovali za obcházení zákona, neboť mezi označenými osobami byly uvedeny i osoby, které trvale nežijí na území České republiky. Jiné naopak nechodí pravidelně kontrolovat úřední desky. Krajský soud měl s těmito označenými osobami jednat adresně, nikoli způsobem jakéhosi veřejného oznámení. Podle stěžovatelů by úřední deska měla sloužit jako tzv. poslední možnost. Nadto zdůraznili, že ani sami stěžovatelé vyvěšení této výzvy na úřední desce nezaznamenali. Takovým obcházením zákona mohlo dojít mj. k porušení práva na spravedlivý proces. S ohledem na uvedené navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[10] Odpůrkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že krajský soud zveřejnil výzvu a poučení osob zúčastněných na řízení na úřední desce soudu, a to po dobu 20 dnů. Přitom odpůrkyni uložil, aby výzvu zveřejnila na úřední desce Obecního úřadu Nalžovice, což učinila. Poukázala na § 42 odst. 4 s. ř. s., které stanovuje výjimky, kdy naopak není nutné osobám zúčastněným na řízení doručovat písemnosti adresně (neúměrná zdlouhavost, nákladnost, administrativní náročnost a nemožnost doručování). V takovém případě postačí vyvěšení na úřední desce soudu s tím, že písemnost pak lze vedle toho uveřejnit i na úřední desce obecního úřadu. Vzhledem k tomu, že krajský soud návrhy stěžovatelů na zrušení napadených OOP, s výjimkou změny č. 2, a to pouze v rozsahu pozemku stěžovatelů, odmítl, nebylo třeba v předmětném řízení osoby zúčastněné na řízení vyrozumívat. S ohledem na uvedené navrhla zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se předně zabýval namítanou (byť jen v rovině obecného odkazu na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek. K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Těmto požadavkům napadený rozsudek krajského soudu dostál.

[14] Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaně zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. Kasační přezkum je možný jen v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatelé svou formulací kasačních námitek vytvoří prostor. K tomu kasační soud předesílá, že stěžovatelé své námitky směřující do nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (či jiné vady řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí) uplatnili pouze v obecné rovině. K takto koncipovaným námitkám se však mohl Nejvyšší správní soud vyjádřit rovněž pouze obecně. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Nejvyšší správní soud je tedy, vyjma případů taxativně uvedených, uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán. Proto obsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost v určitém ohledu kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60).

[15] Zdejší soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu je objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Subjektivní nesouhlas stěžovatelů s postupem v řízení či s důvody rozhodnutí proto nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným. Z rozsudku krajského soudu je zřejmé, z jakých důvodů považoval žalobní námitky za nedůvodné a liché, a z jakých důvodů žalobu částečně odmítl a ve zbytku zamítl. Napadený rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný.

[16] Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.

[17] Podle § 34 odst. 2 s. ř. s. je návrhovátelem povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhající řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech. Obdobně předseda senátu postupuje, zjistí-li se v průběhu řízení, že je tu další taková osoba. O osobních údajích, o těchto osobách uváděných, platí přiměřeně ustanovení § 37 odst. 3.

[18] Podle § 42 odst. 1 s. ř. s. *soud doručuje písemnosti do datové schránky, není-li možné doručit písemnost tímto způsobem, doručuje ji soud soudním doručovatelem, prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence nebo prostřednictvím veřejné datové sítě. Ukáže-li se toho potřeba, může soud požádat o doručení i jiný státní orgán.*

[19] Podle § 42 odst. 4 s. ř. s. *je-li zřejmé, že doručování osobám zúčastněným na řízení bude neúměrně zdlouhavé, nákladné, administrativně náročné anebo nemožné, zejména pro jejich velký počet nebo proto, že je nelze jednotlivě určit, lze jim na základě opatření předsedy senátu doručit vyvěšením rozhodnutí nebo jiné písemnosti na úřední desce soudu. Soud může též uveřejnit své rozhodnutí nebo jinou písemnost způsobem umožňujícím dálkový přístup anebo na úřední desce obecního úřadu.*

[20] Předmětem sporu ve zde projednávané věci je, zda krajský soud postupoval správně, pokud doručoval výzvu a poučení potenciálním osobám zúčastněným na řízení prostřednictvím úřední desky soudu a úřední desky odpůrkyně. Je vhodné připomenout, že stěžovatelé v kasační stížnosti nejprve zcela obecně namítali, že krajský soud své procesní povinnosti stran označených zúčastněných osob vůbec nesplnil. Teprve v reakci na vyjádření ke kasační stížnosti původní argumentaci rozhojnili o důvody, pro které se domnívají, že krajský soud nepostupoval správně. Není tedy nakonec sporné, zda daná výzva byla určitým způsobem doručována, ale zda byla doručována zákonným způsobem. Je třeba zdůraznit, že sami stěžovatelé v kasační stížnosti označili situaci nastalou v této věci za případ, který zákon označuje za mimořádně vysoký počet osob zúčastněných na řízení (odst. 2 doplnění kasační stížnosti).

[21] Ze soudního spisu vyplývá, že krajský soud dne 28. 6. 2023 uveřejnil výzvu k přihlášení osob zúčastněných na řízení č. j. 43 A 49/2023-30 vyvěšením na úřední desce soudu s tím, že stanovil lhůtu 20 dnů pro přihlášení zúčastněných osob. Požádal rovněž odpůrkyni o vyvěšení výzvy pro přihlášení osob zúčastněných na řízení na úřední desce obce Nalžovice, kde byla vyvěšena dne 29. 6. 2023. Lhůta pro přihlášení osob zúčastněných na řízení tak uplynula dne 18. 7. 2023.

[22] Kasační argumentace stěžovatelů vychází z toho, že soud výzvu neměl jimi označeným osobám doručovat postupem podle § 42 odst. 4 s. ř. s. To proto, že v žalobě uvedli adresy všech označených osob, tyto osoby pravidelně nekontrolují úřední desky správních orgánů a současně mohou být dotčeny žalobou napadeným rozhodnutím.

[23] Ačkoliv soudní řád správní mezi osobami zúčastněnými na řízení formálně nerozlišuje, soudní judikatura dovodila, že pro účely aplikace § 42 odst. 4 s. ř. s. (i za předpokladu, že podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení jsou jinak splněny) je třeba rozlišovat míru dotčení jejich práv. Osobám, u kterých je zřejmé, že případné rozhodnutí soudu se může závažným způsobem dotýkat jejich práv a zájmů, je třeba doručovat vždy adresně. K tomu však kasační soud dodává, že pro takové rozlišení je třeba stanovit určité (předvídatelné) kritérium. Takovým kritériem je okolnost, zda se jedná o tzv. hlavní účastníky předchozího správního řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, tedy typicky žadatele (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 1 As 115/2011-168). V případě hlavních účastníků předtím proběhnuvšího správního řízení dochází k natolik zásadnímu případnému zásahu do jejich práv, že jej nelze srovnávat

pokračování

s intenzitou zájmu dalších osob, které mohly být přezkoumávaným rozhodnutím případně rovněž dotčeny. Hlavním účastníkům správního řízení správní rozhodnutí zakládá, mění nebo ruší práva a povinnosti anebo závazně určuje, že určitá práva mají či nemají. Vyrozumění takovým osobám je proto třeba doručit adresně, nikoliv jeho vyvěšením na úřední desku soudu. Ani to však neplatí bezvýhradně; i osobám, které mají postavení hlavního účastníka správního řízení, může být za určitých okolností doručováno vyvěšením na úřední desce (viz usnesení NSS ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 267/2014-57). Takové osoby však stěžovatelé v řízení o žalobě neoznačili a ani to netvrdili.

[24] Kasační soud si je vědom praktických souvislostí postupu podle § 42 odst. 4 s. ř. s., především z hlediska možnosti reálně se s výzvou soudu seznámit (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2010, č. j. 7 Afs 6/2010-201). Jde-li však o samotné naplnění předpokladů stanovených v § 42 odst. 4 s. ř. s., citované ustanovení obsahuje příkladný výčet situací, kdy se může o *neúměrnou zdlouhavost, nákladnost, administrativní náročnost* či *nemožnost* běžného způsobu doručování jednat. Jak zdejší soud výslovně uvedl v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2011, č. j. 7 As 15/2011-68 „*jedním z kritérií, při jehož naplnění lze aplikovat ust. § 42 odst. 4 s. ř. s., je neúměrnost doručování při běžném způsobu, tj. nepoměr mezi náklady doručování v širším smyslu (nejen náklady finančními, ale také časovými, administrativními a náklady v podobě zvýšeného rizika chyb při doručování a s tím spojených procesních důsledků atd.) a zájmem na tom, aby každé osobě zúčastněné na řízení bylo zaručeno, že se do její dispoziční sféry dostanou písemnosti mající význam pro řízení. Důvodem této neúměrnosti může být např. velký počet adresátů. Dalším kritériem je pak nemožnost doručování, např. proto, že adresáty nelze jednotlivě určit*“. Poukazují-li stěžovatelé v kasační stížnosti na nezákonnost takového způsobu doručování, je třeba zdůraznit, že označené osoby sice bylo možno identifikovat a nebyly zřejmé obtíže, které by případně při doručování mohly vzniknout, z výše popsaných okolností dané věci je však bezpečně patrné naplnění kritéria neúměrnosti doručování z hlediska počtu v úvahu přicházejících osob zúčastněných na řízení. Naplnění tohoto kritéria (jak již bylo výše uvedeno) avizovali stěžovatelé přímo v žalobě a v kasační stížnosti.

[25] Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmá provázanost mezi označenými osobami zúčastněnými na řízení a napadeným rozhodnutím o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby, stěžovatelé k tomu nic v kasační stížnosti ani v jejím doplnění neuvádějí. Stejně tak zdejší soud nevidí na první pohled zřejmou a nezpochybnitelnou souvislost mezi těmito osobami a změnou č. 2 ve vztahu k dotčenému pozemku stěžovatelů. V řízení před krajským soudem pouze označili pozemky těchto osob, aniž by uvedli bližší souvislost, z jakého důvodu považovali za potenciální osoby zúčastněné na řízení zrovna tyto osoby. Zdejší soud proto považuje krajským soudem zvolený způsob doručování za zcela souladný se zákonem a neshledává v takovém postupu žádné obcházení zákona, jak tvrdí stěžovatelé. Obecné tvrzení, že některé označené osoby nežijí trvale v České republice či pravidelně nekontrolují úřední desku, je nepřipadné. Nelze klást k tíži odpůrkyni ani krajskému soudu, že tyto osoby případně pravidelně nenahlíží na úřední desku a nezjišťují, co se v obci, v níž vlastní pozemky, děje.

[26] Krajský soud se nedopustil žádného pochybení, pokud v úvahu připadající osoby zúčastněné na řízení vyzval v souladu s § 42 odst. 4 s. ř. s. prostřednictvím úřední desky

soudu i odpůrkyně. S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé v soudním řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Ve vztahu mezi žalovaným a stěžovatelem měl úspěch žalovaný. Tomu však v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Ve vztahu mezi odpůrkyní a stěžovatelem měla úspěch odpůrkyně. Ta je malou obcí, která nevykonává působnost orgánu územního plánování ani působnost stavebního úřadu a zjevně nedisponuje odborným personálem nezbytným k obhajobě napadených OOP v soudním řízení. Tato aktivita tedy přesahuje její běžnou úřední činnost, a proto má nárok na náhradu účelně vynaložených nákladů v tomto soudním řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, bod 29, nebo rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 261/2014-70, bod 85), které v daném případě spočívají v zastupování advokátem. Nejvyšší správní soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby, který zástupce odpůrkyně učinil v řízení o kasační stížnosti, a to sepsí vyjádření ke kasační stížnosti [tj. úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu)]. Za tento úkon náleží odměna ve výši 3 100 Kč a paušální částka 300 Kč za jeden úkon právní služby, tj. 3 400 Kč bez DPH. Zástupce žalobce je plátcem DPH, soud proto zvýšil odměnu o částku příslušné daně. Celkem jsou tedy stěžovatelé povinni uhradit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2024

David Hipšr
předseda senátu